

[Bilgrav-Nielsen]

landske gældsætning. Den er i hvert fald betydelig større nu, end den var i 1978 og i 1982 samlet. Jeg ved ikke, om hr. Svend Erik Hovmand tænker på Danmarks gæld til udlandet, både den offentlige og den private. Det gør han næppe, for i 1978 var vores samlede gæld til udlandet 65,5 mia kr., i 1984 218 mia kr. I 1978 udgjorde de 65,5 mia kr. 13 pct. af bruttonationalproduktet. I dag er vores samlede udlandsgæld 38,4 pct. af bruttonationalproduktet, så hvis argumentet om, hvad samfundet ikke havde råd til, var rigtigt i 1978, er dette argument endnu stærkere i dag.

Der er også en anden ting, jeg ikke forstår i hr. Svend Erik Hovmands argumentation, og det er denne fantastiske interesse for en masse områder i Danmark, altså det decentrale synspunkt. Det er en sang, hr. Svend Erik Hovmand og andre med ham synger ved festlige lejligheder, men som de glemmer, når realiteterne er til debat her i folketinget. Hr. Svend Erik Hovmand flirter med tanken om den store, forkromede forbindelse over Store Bælt, den forbindelse, som i sig selv er et problem for de områder, han omtaler så varmt. Hvis hr. Svend Erik Hovmand ville være konsekvent, ville han sige: jeg ønsker den form for fast forbindelse over Store Bælt, som mindst påvirker i negativ retning de udkantområder, han har diskuteret. Så var der realiteter i hr. Svend Erik Hovmands omsorg for disse områder; ellers er der ingen realiteter i den.

Det er selvfølgelig vanvittigt at etablere en stor, forkromet forbindelse over Store Bælt, hvis fulde kapacitet man ikke ønsker at udnytte, for det kan bevirke, at andre områder i Danmark bliver forfordelt eller får ulemper. Hr. Svend Erik Hovmand burde tilpasse sin argumentation til det standpunkt, han har med hensyn til, hvilken fast forbindelse han ønsker over Store Bælt.

Så hører vi igen ministeren forsøge sig med det kunststykke, som jeg tror 10-15 trafikministre før ham har forsøgt sig med, men uden held, nemlig at forklare, at vi sagtens, hokus pokus, kan bygge alle disse store projekter om ikke samtidig, så i hvert fald i direkte forlængelse af hinanden. Dette kunststykke, dette regnestykke, hænger ikke sammen.

Uanset hvordan man finansierer, uanset om det er ved at låne pengene i udlandet,

ved at låne pengene her i landet, ved at gøre det over de offentlige budgetter, eller hvorledes man vil gøre det, er det et træk på de samlede danske ressourcer. Hvad man bruger på broer, kan man ikke bruge på landeveje. Hvad man bruger på landeveje og broer, kan man ikke bruge på hospitalet osv. Det er en økonomisk prioriteringsdebat. Det nytter ikke noget, at ministeren ligesom hans mange forgængere med enkelte positive undtagelser ikke vil se dette i øjnene. Så ender vi samme sted igen.

Ministeren var så frimodig at give udtryk for, at signalerne herfra i dag var, at 140 - det var det magiske tal - skulle være det antal folketingsmedlemmer, som går ind for en fast forbindelse, at det ville have en fantastisk virkning. Jeg ved ikke, om jeg hørte galt. Var det på valutakurser? Var det på rentens højde? Var det på udlandets interesse for at låne penge til Danmark? Man kan så spørge, om det er nogen rar ting for os. Hvad er det for noget? Hvad var det for en snak? Eller var det kun en gang snak?

Det, jeg synes var interessant, var, om vor nuværende minister for offentlige arbejder var i stand til at fortælle, at der er en afgørende forskel på flertallets signaler i dag og tidligere, altså at man nu var klar til at bygge en fast forbindelse, underforstået, at man var enig om, hvilken det skal være. Det er jo en forudsætning for, at man kan bygge, går jeg ud fra. Hvad er det, de 140 vil? Hvad er det hr. Svend Erik Hovmand vil have? Hvad er det, hr. J. K. Hansen vil have? Jeg hørte det sådan, at det var en ren jernbaneforbindelse. Det, ministeren vi have, forstod jeg ret klart, var den forkromede løsning. Jeg synes, vi burde have lidt klarhed over, hvad det egentlig er, det positive og det nye består i.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg ville såmænd blot sige til min gode ven hr. Bilgrav-Nielsen, at jeg aldeles ikke flirter hverken med en forkromet løsning eller med begreberne om en mere decentraliseret udvikling i det danske samfund. Jeg henviser til den tekst, som fremgår af regeringens redegørelse. Her vil hr. Bilgrav-Nielsen kunne se, at der i høj grad er tale om, at man lægger vægt ikke bare på spørgsmålet om en Storebæltsforbindelse, men også Danmarksvejen. Man lægger vægt på sammen-